

ת"פ 15688/11/12 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד א י ר

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 15688-11-12 מדינת ישראל נ' י ר
בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא
ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין
נגד
א י ר

ע"י ב"כ עו"ד עמית פרנטי

הכרעת דין

מצאתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של **תקיפה סתם (בן זוג)**, בניגוד לסעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי העובדות, במועד הרלוונטי לכתב האישום היתה הנאשמת פרודה מבן זוגה, מר י ק (להלן - **המתלונן**) ובהליכי גירושין ממנו. המתלונן התגורר בנפרד מהנאשמת במשך ... כפר יעבץ (להלן - **יחידת הדיור**).

במועד הרלוונטי לכתב האישום השכירה גב' ל ח את יחידת הדיור למתלונן.

ביום 12.10.11 בשעה 12:00 או בסמוך לכך, הגיעה הנאשמת לביתו של המתלונן במטרה לאסוף את בתם בת השלוש. אותה עת עמד המתלונן במרפסת ביתו וזאת כאשר הוא מחזיק את הבת על ידיו. משהבחינה הנאשמת במתלונן, רצה לעברו ותקפה אותו שלא כדין בכך שנשכה אותו בגבו.

2. בישיבת המענה לכתב האישום, כפרה הנאשמת בכך שתקפה את המתלונן או נשכה אותו. משכך, נשמעו הראיות בתיק.

מטעם התביעה העידו המתלונן, גב' לבנה חג'בי, רס"ל דלית אמיר, אשר גבתה את אימרת הנאשמת (ת/1) ורס"מ דוד לוי, אשר ערך מזכר אודות שיחה עם גב' חג'בי (ת/2).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

הראיות

3. **המתלונן**, כבן 52, צלם חתונות במקצועו, העיד כי בעת הארוע הוא והנאשמת היו פרודים.

מספר חודשים לפני הארוע נשוא כתב האישום, היה מעורב בארוע אלימות כלפי הנאשמת, במסגרתו השליך עליה כרית בעת ויכוח קולני שהתלהט ביניהם. בגין ארוע זה נפתח למתלונן תיק פלילי שעניינו אלימות במשפחה (עמ' 12).

בעת הארוע נשוא כתב האישום שהתה בתם המשותפת, כבת שנתיים וחצי, בביתו שבכפר יעבץ. המתלונן סיפר כי הכין אוכל לבתו כשלפתע הדלת נפתחה, "בום וטראח ועומדת שם הפרודה, א, היא נכנסה בלי רשות, לקחה את הילדה ויצאה החוצה" (עמ' 10). לדבריו, לא רצה להתערב בכך, שכן באותו הזמן עמד לחובתו התיק הפלילי הנזכר לעיל. הנאשמת ירדה במדרגות לחצר, והמתלונן קרא לבעלת הבית, גב' ח, כי "רציתי שיהיו עדים לנושא, לזה שהיא לוקחת את הילדה בגלל הענין של התיק... רציתי שיהיו עדים כי הייתי חושב שהיא תתפור עלי תיק... רציתי עדה שתראה שלא נגעתי בה" (עמ' 10). הנאשמת הלכה לכיוון שער היציאה, בעלת הבית גב' ח ניסתה לסגור אותו, והנאשמת דחפה את השער קדימה על מנת לפתוח אותו. **אז התחיל ריב פיזי ביניהן**. המתלונן סיפר כי בשלב זה לקח את הילדה ורץ אל מאחורי הבית, שם שהה עם בתו, אשר מרוב פחד הטילה את מימיה עליו (עמ' 10-11). אז נכנסה הנאשמת לדירתו על מנת לחפש את הילדה. דירתו של המתלונן ממוקמת כ-10 מטרים מביתה של גב' ח וביניהם חצר משותפת. **המתלונן ניגש עם בתו למרפסת ביתה של גב' ח**. בשלב זה, **"א באה מהדירה שלי ורצה אלי ואני פחדתי מאוד שלא תהיה התנגשות, אז התכופתי עם הילדה בידיים, היא קפצה לי על הגב ונשכה אותי פעמיים. היא נשכה אותי בכתף ימין (מדגים) ואז נתתי לה את הילדה"** (עמ' 11). לדבריו, לאחר מכן נכנסה הנאשמת לרכבה, יחד עם הילדה, ונכנסה עם הרכב מהשער השני. המתלונן נכנס לביתה של גב' ח "ופשוט התמוטטתי, התחלתי לבכות", שכן לא יכול היה לראות את האלימות כשהילדה בידיו. לאחר ששהה אצל הגב' ח זמן מה, הלך לביתו והחליף את בגדיו.

המתלונן סיפר כי יחסיו עם גב' ח טובים שכן היא משכירה לו את יחידת הדיור וגרה לידו, ואילו **יחסיה עם הנאשמת "לא היו טובים עוד מלפני הארוע"**.

המתלונן סיפר כי **בעת הארוע הבחין בדחיפות הדדיות בין הנאשמת לבין הגב' ח** (עמ' 11).

לענין הנשיכה, סיפר המתלונן כי **היה לו סימן, "בחולצה יותר. בדר"כ אני הולך עם שתי חולצות וציציות. צריך להיות חיה כדי להגיע לעור... החולצה החיצונית נקרעה"** (עמ' 12). את הנשיכה ראה הבן של גב' ח, **"אני יודע בוודאות שהוא ראה. הוא אמר לי אח"כ היא נשכה אותך, נשכה אותך. קוראים לו ד" (עמ' 12, ש' 18). הנשיכה לא פצעה אותו, "היה איזה סימן"** (עמ' 12, ש' 24).

הרקע להגעתה של הנאשמת לבית המתלונן היה העובדה כי שכח לקחת את מכשיר האינהלציה של בתו מבית הנאשמת. השניים החלו להתווכח בענין זה, כשהנאשמת התקשרה אליו "באובססיות". לאחר מכן, התקשרה גם לגב' ח, שסירבה לדבר איתה (עמ' 12-13). אז החליטה הנאשמת להגיע לביתו. לדברי המתלונן, פנה למוקד של המועצה, לרב"ש, באותו היום, אך השוטרים הגיעו לאחר מספר ימים (עמ' 12).

לדבריו, הנאשמת כל הזמן מתקשרת אליו ללא כל מטרה ומאיימת עליו. עוד טען כי היא נוהגת לשקר וכבר ביום הראשון שנפגש עימה שיקרה לו. לאחר שגילה זאת כבר היתה בהריון. סך הכל היו נשואים כ-3.5 שנים (עמ' 13).

4. בחקירה הנגדית, טען המתלון כי לא ניגש למשטרה כדי להגיש תלונה משך 5 ימים תמימים, שכן הארוע היה בערב חג סוכות וכאיש דתי שומר שבת לא יכול היה לעשות כן (עמ' 14). משנאמר לו שיכול היה לגשת למשטרה לאחר צאת החג, השיב כי העדיף לפנות לרווחה שכן דאג לבתו (עמ' 14). המתלון טען כי איבד אמון במערכת שכן תלונה של גבר לא זוכה לטיפול יאה.

לדבריו, **הגיש בעבר תלונה כנגד הנאשמת בגין הטרדה במסרונים. הגם שהדפיס את המסרונים ומסר אותם למשטרה כהוכחה**, לא טופלה תלונתו. כך גם תלונות אחרות שהגיש נגדה, יותר משתיים (עמ' 15).

המתלון מסר כי גב' ח היא זו שהזמינה את השוטר הקהילתי. עוד סיפר כי **מיד לאחר הארוע הגיעו למקום עמי סליימן הרב"ש (רכז בטחון שוטף) ועוד אחד ממשמר הגבול, אשר הרחיקו את הנאשמת מהמקום** (עמ' 15).

משנשאל המתלון אודות העימות הפיזי שהיה בין גב' ח לנאשמת לאחר שזו לקחה את הילדה והתקרבה לשער, השיב: "ראיתי של ניסתה לסגור את השער והנאשמת לוחצת עם יד אחת ונותנת בעיטות. השער עדיין לא עובד, ואז נכנסה ודחפה את ל" (עמ' 16).

לשאלת בית המשפט מדוע היתה הנאשמת צריכה להיכנס שוב לחצר לאחר שיצאה דרך השער כשבתה על ידיה, לא ידע המתלון להשיב - **"זו שאלה טובה. היא דחפה את השער מבחוץ פנימה ונכנסה שוב. זה מה שאני זוכר אני מבין את זה כי היא תוקפנית. הילדה היתה בידיים שלה. כשהיא ירדה ממדרגות הדירה שלי עם הילדה, יצאה החוצה, ל סגרה לה את השער, היא דחפה את השער חזרה ונכנסה שוב. ואז כל הענין של הדחיפות ביניהן התחיל. הילדה היתה אצלה. ואז לקחתי את הילדה, רצתי למרפסת והיא באה אחרי"** (עמ' 17). המתלון אישר כי גב' ח דחפה את הנאשמת, אולם טען שהנאשמת דחפה אותה ראשונה (עמ' 17, ש' 5-12).

המתלון הופנה לכך שבהודעתו (נ/2) לא אמר לחוקר כי הנשיכה הותרה בו סימן כנשאל על כך -

"ש. למה לא יידעת אותו על קיומו של סימן ביום הארוע?

ת. למה?

ש. אתה לא כל כך תמים ויש לך היסטוריה של תלונות הדדיות ביניכם. אתה יודע שצריך הוכחות.

ת. אני לא יודע" (עמ' 17-18).

למתלון גם לא היה הסבר מדוע לא הפנה תשומת לב החוקר לכך שלארוע הנשיכה היה עד ראייה, דוד בנה של גב' חג'בי (עמ' 18). המתלון אף נשאל מדוע לא סיפר לחוקר על החולצה שנקרעה כתוצאה מהנשיכה ומדוע לא מסר אותה למשטרה כראיה -

"ש. אתה דיברת על משהו נוסף, על ראייה חשובה ביותר, חולצה קרועה. אתה זוכר?

ת. כן.

ש. למה לא אמרת להם?

ת. צודק.

...

ש. זה לא תיק ראשון שבו אתה מעורב כמתלונן או חשוד, ואתה יודע איך הדברים מתנהלים. דיברת על הודעות טקסט שהראית למשטרה, ואתה יודע שצריך לתעד. החולצה קרועה ואתה לא דואג להראות?

ת. אני אמרתי לך על עניין התלונות והודעות הטקסט, את כל הענין הזה לא לקחתי... ולא חשבתי שיקרה עם זה כלום. אלה הציפיות שלי מהרווחה והמשטרה שיעשו לי פינג פונג ביניהם. אין לי אמון ברשויות" (עמ' 18-19).

המתלונן אף נשאל מדוע, כצלם חתונות, לא ראה לנכון לצלם את הסימן שנגרם לו, לטענתו, מהנשיכה -

"ש. למה לא צילמת?

ת. לא צילמתי.

ש. כי לא היה?

ת. היה. מה זה משנה?... (עמ' 19).

המתלונן הופנה לעובדה כי בעדותו בבית המשפט טען שהנאשמת נשכה אותו פעמיים ואילו בהודעתו במשטרה (נ/2, ש' 21) הסתפק באמירה כי הנאשמת נשכה אותו. לדבריו, לא אמר במשטרה משהו אחר (עמ' 20).

5. **גב' ל חג** העידה כי היא משכירה ל-4 דיירים יחידות דיור, וביניהם המתלונן, עמו היא ביחסים טובים. ביום הארוע התקשרה אליה הנאשמת וביקשה את המתלונן. העדה השיבה לה שאינה מתערבת בדברים שלא קשורים אליה. לדבריה, הנאשמת התקשרה אליה "**שוב ושוב עשרות טלפונים**" (עמ' 21, ש' 17) וזו אמרה לה "**טטפלי בעצמך**, אני לא צריכה להיכנס לזוגיות שלכם" וניתקה את השיחה (עמ' 21). לאחר זמן מה, ראתה את המתלונן מתפרץ לביתה כשהילדה על ידיו ואומר "א פה". הוא "בכה והשתטח אצלי על הסלון בבכי כמו תינוק" (עמ' 21). היות והעדה משמשת כמשפחה אומנה למספר ילדים קטנים, לא רצתה שהילדים ייחשפו למראות כאלה. הנאשמת נכנסה וחטפה את הילדה מידי של המתלונן, "זה היה במרפסת שנושקת לדשא בחצר". העדה דרשה מהנאשמת לעזוב את המקום. הנאשמת נסוגה לאחור והעדה הלכה לקראתה. "**היא נתנה לי מכות, ביקשתי ממנה שתפנה את המקום. הלכה אחורה ואמרתי לה לפנות, עד שנגיע לשער והיא ראתה שהלכה אחרי השער ולא ניצחה, דפקה את השער ושברה אותו, עד היום שבור. נכנסה בחזרה ונכנסנו כולנו הביתה ואמרתי לה לצאת בחוץ. התקשרתי למשטרה באותו רגע, והמשטרה התקשרה לרב"ש" (עמ' 21-22).**

לדברי העדה, הנאשמת לקחה את רכבה ונכנסה לחניה של ביתה דרך השער השני, חנתה שם, יצאה וישבה על

המדרגות. הגיעה משטרה וביקשה ממנה לצאת החוצה. אז יצאה בלוויית המשטרה כשהילדה בידיה (עמ' 22).

6. העדה סיפרה שלא ראתה את אקט הנשיכה עצמו, אלא מאוחר יותר המתלונן הרים את החולצה והראה לה את הסימן. ראתה מעין כתם. לדבריה, פחות עניין אותה נושא הנשיכה שכן חשה פגועה נפשית מכך שהנאשמת נכנסה לשטח ביתה ותקפה אותה (עמ' 22). העדה נשאלה מדוע לא סיפרה לחוקר בהודעתה (נ/1) אודות סימן הנשיכה שראתה אצל המתלונן והשיבה **"הכאב שלי יותר חזק מהכאב של המתלונן"** (עמ' 22, ש' 15). העדה אישרה כי סירבה לגשת לתחנת המשטרה על מנת למסור גירסתה לארוע, שכן חשה מאוד כעוסה על המשטרה שלא פעלה באופן יעיל ומהיר כנגד הנאשמת (עמ' 22). העדה הכחישה דבריה של הנאשמת כאילו כינתה אותה **"חולת נפש שצריך לאשפז אותה"** וטענה **כי היא עובדת עם הרווחה** ובתור אם לילד מאומץ מבינה את רגישות הנושא. העדה אישרה שאמרה לנאשמת שיש בעיה בינה לבין המתלונן ושילכו לטיפול (עמ' 22).

7. בחקירה הנגדית, הופנתה העדה למזכר ת/2, מיום 9.11.11. במזכר זה נאמר כי העדה נתבקשה לסור למשטרה על מנת למסור עדות והיא סירבה מאחר שחשה פגועה מהמשטרה שהגיעה אליה לאחר זמן רב וכי הנאשמת תקפה גם אותה. העדה אף סירבה שחוקר יצא לגבות ממנה הודעה בביתה. על פי המזכר, הסכימה העדה לומר בשיחה הטלפונית כי **"אל רדפה אחרי י ונשכה אותו בגב. שאלתי אותה אם ראתה את הנשיכה ואמרה שכן. שאלתי אותה איפה זה היה והיא אמרה בחצר הבית ואמרה שא תקפה אותה באותו מקום"**.

בתגובה לאמור במזכר, סיפרה העדה כי **"לא ראיתי שהיא נשכה אבל ראיתי את הנשיכה אחרי שהראה אותה. מה אני אשקר על דבר שלא ראיתי"** (עמ' 26); **"לא ראיתי את הנשיכה מתרחשת, הוא הראה לי את הנשיכה כשהיינו בחצר של הבית"** (עמ' 28). משנשאלה העדה אם החולצה של המתלונן היתה קרועה, השיבה בחיוב, אך לא מצאה לנכון לספר זאת בהודעתה כי **"הנשיכה שלו לא עניינה אותי"** (עמ' 27, ש' 24). העדה הופנתה להודעתה (נ/1, ש' 20), אשר נגבתה ממנה 5 ימים לאחר הארוע, בה מסרה **"מחר אני הולכת לטיפול"**. היא נשאלה מדוע לא הלכה לטיפול מיד לאחר הארוע, והשיבה: **"זה שיקול שלי. לא הלכתי"** (עמ' 25, ש' 13).

העדה הכחישה מכל וכל שאמרה לנאשמת שהיא **"משוגעת"** ושטופלה בבית חולים. כמו כן, הכחישה שידעה שהנאשמת היתה מאושפזת בבית חולים פסיכיאטרי (עמ' 25).

העדה מסרה כי לא ידעה שהנאשמת הגישה נגדה תלונה נגדית בגין הארוע נשוא כתב האישום וטענה כי מעולם לא נחקרה כחשודה ביחס לארוע (עמ' 27).

העדה הכחישה כי קיים סכסוך בינה לבין הנאשמת. היא סיפרה על ארוע בו הנאשמת - כאשה דתיה - תכננה טיול לנשות היישוב. העדה, כמי שפעילה ביישוב, הציעה לנאשמת להוציא טיול משותף, ואז הנאשמת התפרצה עליה ואמרה לה שהיא משתלטת על כל היישוב ושיתן מקום לעוד אנשים. לדברי העדה, היא ברכה את הנאשמת ובזה הסתיים העניין (עמ' 27).

8. לאחר פרשת ההגנה ועדות הנאשמת, הוחזרה גב' חג'בי לדוכן העדים, לבקשת ההגנה ובהסכמת התביעה, זאת לאור העובדה שהובא לידיעת ההגנה מכתב ששלחה הגב' חג'בי לרשויות הרווחה (פקידות סעד לחוק הנוער ולסדר דין), לאחר הארוע, בו הסבה תשומת לבם לנסיבות הארוע ולדאגתה **"לשלום הילדה"** של הנאשמת (ת/3). ההגנה

ביקשה לחקור את העדה אודות נסיבות כתיבת המכתב, מטרת משלוח המכתב ומניעה בנדון.

במסגרת עדותה הנוספת, כאמור, הוגש המכתב ששלחה גב' ח לרשויות הרווחה (ת/3) ממנו עולה כי היא ביקשה ליידע את גורמי הרווחה לגבי הארוע נשוא כתב האישום. לדבריה במכתב, בעת הארוע הופיעה הנאשמת בחצר ביתה, כשבידיה בתה, והחלה לצעוק על המתלונן. משהתבקשה הנאשמת לפנות את החצר החלה להשתולל ולצעוק, ובהמשך אף הייתה את הגב' ח, תוך שבתה בוכה וצועקת. לדברי גב' ח, הנאשמת סירבה להתפנות והתיישבה בחצר. כן הוזמנה משטרה שהגיעה. גב' חג'בי ציינה במכתב שהיא "מזועזעת מההתנהגות ומאוד דואגת לשלום הילדה. לטיפולכם".

9. גב' ח העידה כי את המכתב ת/3 כתבה סמוך לאחר המקרה, כשבועיים לאחר מתן ההודעה במשטרה, שכן סברה שמן הראוי שהרשויות המטפלות בנאשמת ובבתה ידעו על הארוע. היא התקשרה לרווחה של צורן-קדימה, שאלה מי מטפל בנאשמת והפנו אותה לגורמים הרלוונטיים. לטענתה, עשתה כן בשל העובדה שהנאשמת נכנסה לשטח הפרטי שלה והכתה אותה (עמ' 34). גב' ח הכחישה כי שלחה את המכתב מתוך מטרה להשחיר פניה של הנאשמת או להכפישה (עמ' 35). משתהה הסנגור כיצד רשויות הרווחה מסרו לגב' ח פרטים בענין בעלי התפקידים המטפלים בנאשמת בהיות מידע זה חסוי, השיבה העדה כי היא אומרת אמת. בהמשך, השיבה העדה "יכול להיות ששיתפתי את י ושאלתי למי פונים. אני לא יודעת" (עמ' 36). גב' ח שללה כי נמסרו לה פרטים על הנאשמת בשל קשריה עם רשויות הרווחה (עמ' 37). לטענת הסנגור לפיה לנאשמת כלל לא היה תיק ברווחה ואילו מכתבה ת/3 גרם לפתיחת תיק שכזה, השיבה העדה "אולי דברים רדומים וצריך להעיר אותם" וכי מטרתה לא היתה לגרום לרשויות הרווחה לקחת לנאשמת את הילדה, אלא "המטרה שלי שהעו"ס תדע שיש אשה שמרביצה לאשה ללא עוול בכפה" (עמ' 37).

10. **רס"ל דלית אמיר**, גובת הודעת הנאשמת (ת/1) העידה ונשאלה מדוע נחקרה הנאשמת ביום 27.10.11, כשבועיים לאחר הארוע. העדה השיבה שאינה זוכרת. עוד נשאלה מדוע לא גבתה הודעות ממעורבים אחרים שנכחו בארוע, דוגמת ר בעלה של גב' ח והופנתה בענין זה לתלונה נגדית שהגישה הנאשמת כנגד גב' ח, בעלה ר ובנם (נ/3), מיום 14.10.11. בתשובתה טענה העדה שאינה זוכרת אם נחקרו בתיק האחר. משנשאלה לגבי פעולות חקירה שצריך היה לבצע ולא בוצעו, השיבה כי היא לא היתה החוקרת האחראית על התיק ואם התיק לא הוחזר להמשך חקירה מהיעוץ המשפטי, כנראה שסברו שלא צריך לבצע השלמות חקירה (עמ' 5).

11. **רס"מ דוד לוי** העיד אודות רישום המזכר ת/2 המתייחס לדברי העדה גב' ח וטען שהיות ומדובר בארוע מלפני 3 שנים, אינו זוכר את נסיבות כתיבת המזכר. העד הסכים כי בהודעתה נ/1 כלל לא התייחסה גב' ח לאינטראקציה שבין הנאשמת למתלונן והתרכזת רק באלימות שהופעלה, לכאורה, כלפיה. במצב דברים זה, והיות והעדה הוסיפה בשיחת הטלפון עם החוקר פרטים מהותיים, "הוצע לבוא אליה הביתה והיא סירבה. כל מה שהיא היתה מוכנה למסור זה בטלפון" (עמ' 9). גם עד זה טען כי חלקו בתיק הוא כתיבת המזכר ת/2 והוא "פחות בקיא בתיק" (עמ' 10). העד לא יכול היה לאשר או להפריך הטענה כי גב' חג'בי נחקרה לפני שיחת הטלפון המתועדת בת/2 בגין התלונה שהגישה נגדה הנאשמת (עמ' 10).

הנאשמת

12. ביום 14.10.12 בשעה 10:19, יומיים לאחר הארוע נשוא כתב האישום, ניגשה הנאשמת לתחנת משטרת

נתניה והגישה תלונה כנגד גב' ח, בעלה ר ובנם - ההודעה 3/1. בהודעה זו, שנמסרה טרם גביית הודעותיהם של המתלון ושל גב' ל ח, סיפרה הנאשמת כי ביום הארוע התקשרה למתלון על מנת שיחזיר אליה את בתם כדי לטפל בה באמצעות מכשיר האינהלציה, והוא סירב. לאחר מכן, התקשרה לגב' ח, שכן ידעה שיש לה קשר עם המתלון, וזו כינתה אותה "חולת נפש". כך גם המתלון בדרך כלל מכנה אותה. משנכנסה לבית המתלון, הוא לקח את הילדה ויצא לחצר. אז יצאה גב' ח לחצר והחלה לצרוח עליה ולהתקדם לעברה. בנה של גב' ח שאל אותה מה היא עושה והיא נכנסה לביתה. כך עשה גם המתלון. הנאשמת צעקה לגב' ח שלא תתערב בעניינים לא לה וזו בתגובה יצאה לעברה אמרה לה "חולת נפש" וחטפה לה את המשקפיים. המתלון ראה מה קרה, עזב את הילדה ונכנס לביתה של גב' ח. בשלב זה, יצאה הנאשמת דרך השער וגב' ח דחפה אותה. לטענתה, היא התקשרה למוקד 100 ודיווחה על הארוע. אז הגיע למקום השוטרי עמי, אשר עזר לה להוציא את מכוניתה מהמתחם. כשישבה ברכב, ניגש אליה ר, בעלה של גב' ח, דפק על הרכב על יד השוטר עמי ואמר "אני אחנוק אותך". השוטר עמי אף החזיר לנאשמת את המשקפיים שנטלה ממנה הגב' ח. הנאשמת סיפרה לשוטר עמי את כל מה שקרה והוא יעץ לה לגשת ולהגיש תלונה.

13. למרבה הפלא, במקום לזמן את הגב' ח, את ר בעלה ואת בנם ולהטיח בהם את גירסת הנאשמת בתלונה שהגישה נגדם, כמפורט לעיל, בחרה המשטרה לזמן את הנאשמת, דווקא, כחשודה, ולחקור אותה תחת אזהרה, וזאת בחלוף שבועיים ימים מיום הגשת התלונה על ידה - הודעה מיום 27.10.11, שעה 19:20 - 1/ת.

במסגרת הודעה זו נחקרה הנאשמת תחת אזהרה בחשד לתקיפת בן זוגה המתלון ואיום עליו וכן, תקיפת גב' ח ואיום עליה. גם כאן סיפרה הנאשמת כי היא והמתלון בהליכי גירושין וכי הגישה כנגדו בעבר תלונות על רקע אלימות במשפחה (ראה פלט תלונות - נ/4 - התלונות שהוגשו כנגד המתלון הן מהימים 24.6.11; 26.6.12; 28.8.11). לדבריה, ביום הארוע סירב המתלון להחזיר את הילדה על רקע בעיית נשימה שהיתה לה. על כן, התקשרה לאחותה שתשוחח עימו בשל העובדה שהם מצויים בהליכי פירוד. לאחר מכן, התקשרה אליו ואף לגב' ח, אשר אמרה לה שהיא "חולת נפש הזקוקה לאישפוז בבית חולים שלוותה" וכי הם מתכוונים לקחת ממנה את הילדה. משהגיעה לבית המתלון, הרימה את הילדה והמתלון לקח את הילדה מידיה וירד לגב' ח. בשלב זה יצאה לקראתה גב' ח ושוב הטיחה בה עלבונות. הנאשמת צעקה על גב' ח ואז יצא בנה לעבר הנאשמת ואחז בזרועותיה כדי שלא תתקרב לאמו. הנאשמת הכחישה כי תקפה את הגב' ח וטענה כי הילדה היתה כבר על ידיה בשלב זה וגב' ח דחפה את דלת השער לכיוונה. הנאשמת אף הכחישה שנשכה את המתלון או איימה עליו. הנאשמת שבה והזכירה לחוקרת כי היא מעוניינת שגב' ח ובעלה לא יתקרבו אליה וכי בעלה של גב' ח יצא אליה החוצה כששהתה ברכב, "נתן מרפק לחלון" ואיים עליה שיחנוק אותה. עוד הזכירה את התלונה שהגישה כנגדם (תאריך התלונה ומספר תיק הפלא שנפתח אוזכרו בגוף ההודעה).

14. בעדותה בבית המשפט הרחיבה הנאשמת אודות ריקעה, נסיבות היכרותה עם המתלון, נישואיהם והליכי הפירוד. היא סיפרה כי היא באה מבית דתי, מורה בבית ספר של חב"ד, הכירה את המתלון באמצעות שידוך בארצות הברית, סבלה מאלימות מילולית מצד המתלון, אשר לו עבר פלילי והיסטוריה של שימוש בהירואין ושתיות אלכוהול. לדבריה, המתלון ירש סכום כסף מאביו והיו לו מחשבות זדוניות על כך שהתחתנה עימו בשל כספו. כשנכנסה להריון שינה יחסו אליה. הוא נהג לבזבז כספים עד שנכנס לחובות (עמ' 31). לדבריה, ניסתה לשקם יחסיהם, אך המתלון התרחק ממנה. הנאשמת הודתה כי לפעמים נהגה לצרוח בבית, אך הכחישה שנקטה באלימות פיזית. לטענתה, המתלון הפר כלפיה צו הרחקה, נכנס לבית ולקח דברים ללא רשות, עד שעזב להתגורר ביחידת הדיור של הגב' ח (עמ' 32). עוד סיפרה שבעבר הגישה תלונות רבות כנגד המתלון, אולם אלה לא טופלו על ידי המשטרה.

לגבי הגב' ח, סיפרה הנאשמת כי כנראה "פגעה לה באגו" כשבתור תושבת חדשה בכפר יעבץ אירגנה טיול נשים לקבר

רחל. משנודע לגב' ח על כך, ביטלה את האוטובוס (עמ' 32). לעומת זאת, יחסיה של הגב' ח עם המתלון טובים מאוד.

הנאשמת סיפרה אודות השתלשלות העניינים ביום הארוע. לדבריה, הגב' ח כינתה אותה "חולת נפש", היות ובשנת 1985 אושפזה למשך שלושה וחצי חודשים בבית חולים בשל התמוטטות עצבים. גב' ח ידעה זאת מהמתלון ששמע על כך מהנאשמת. עוד סיפרה כי משהגיעה לבית המתלון, ראתה את הילדה יושבת ומשחקת במחשב. המתלון לקח את הילדה וירד איתה למטה לביתה של גב' ח. הנאשמת דפקה על דלת הבית וביקשה מהמתלון שיצא. בשלב זה, יצא בנה של הגב' ח אחז את הנאשמת בידיה ובלם אותה (עמ' 33). גם גב' ח יצאה החוצה. גב' ח שוב הטיחה בנאשמת כי היא חולת נפש וכי ייקחו לה את הילדה והנאשמת "רתחה מעצבים" (עמ' 34). בשלב זה, הנאשמת הרימה את הילדה והלכה לעבר השער. אז דחפה גב' ח את השער כדי להוציא את הנאשמת. הנאשמת הכחישה כי תקפה את מי מהמעורבים. הנאשמת התקשרה למוקד 100 ונאמר לה שהשוטרים הקהילתי נשלח למתחם. לאחר 45 דקות הגיע השוטרים הקהילתי, עמי, אשר גם לו היכרות עם המתלון והוא "חבר טוב שלו" (עמ' 34). השוטרים עמי ישב איתה ברכב והיא סיפרה לו את שארע. אז הגיע בעלה של גב' ח, דפק על הדלת ואיים שיחנוק אותה אם תגיע שוב (עמ' 34). השוטרים עמי לא הגיב, אך אמר לה למסור תלונה במשטרה וזה מה שעשתה. לאחר הגשת התלונה, וחרף העובדה שחוקר המשטרה אמר לה שייצרו עימה קשר בהמשך, המשטרה לא עשתה כן (עמ' 35). כשהגישה את התלונה במשטרה כלל לא ידעה שהמתלון מתכוון להגיש תלונה כנגדה. לדברי הנאשמת, בשל קשריה של הגב' ח ברווחה, שלחה מכתב ובו הכפישה את שמה, על מנת לפגוע בה (עמ' 35).

15. בחקירה הנגדית, סיפרה הנאשמת כי הגיעה לבית המתלון לקחת את הילדה כי חששה שהמתלון לא יחזיר לה את מכשיר האינהלציה, שכן בעבר לקח ממנה מספר פריטים (עמ' 38).

בניגוד לאמור בהודעתה, ת/ש' 14, שם אמרה הנאשמת כי הילדה היתה על ידיה לאחר שנכנסה לבית המתלון, הרי שבעדותה סיפרה כי בשלב זה הילדה היתה על ידיו של המתלון (עמ' 39, ש' 1). עוד הכחישה הנאשמת בבית המשפט כי התקשרה לאחותה מאיה לפני שנסעה לבית המתלון, בעוד שבהודעתה, ת/ש' 7, סיפרה כי עשתה כן. לאחר מכן, נזכרה ש"יכול להיות" שעשתה כן (עמ' 40). הנאשמת סיפרה כי גב' ח איימה עליה שבתה מסכנה ושהיא תיקח לה אותה, זאת חרף העובדה שאמירה זו לא בא זכרה בהודעתה במשטרה (נ/3; עמ' 41). כך גם סיפרה בעדותה בבית המשפט כי בנה של גב' ח אחז בזרועותיה, עובדה שלא מופיעה בהודעתה נ/3, אך מופיעה בהודעתה ת/1 (עמ' 42). כן טענה הנאשמת כי בהודעה ת/1 ציינה שכשבעלה של גב' ח איים עליה, השוטרים עמי היה לצידה, אולם פרט זה, המופיע גם בהודעה נ/3, משום מה לא נרשם (עמ' 42). עוד הסבירה הנאשמת כי בניגוד לדבריה בחקירה הראשית לפיהם לאחר שגב' חג' חטפה את משקפיה היא לא השיבה אותם לנאשמת, הרי שכעולה מנ/3, המשקפיים הוחזרו לה על ידי השוטרים עמי (עמ' 43).

דין והכרעה

16. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שקראתי את פרוטוקול הדיון וכן עייתי במוצגים, לא השתכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשמת ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום, דהיינו, לא הוכח בפניי, במידת הוודאות הנדרשת בהליך הפלילי, כי הנאשמת תקפה את המתלון ונשכה אותו.

17. הכרעתי זו מתבססת בראש ובראשונה על התרשמותי הבלתי אמצעית מהעדים שהעידו בפניי - המתלון וגב' ח מזה והנאשמת מזה, ולאור העובדה כי לא ניתן להעדיף גירסת התביעה על פני גירסת ההגנה. כמו כן, מצאתי ליתן משקל רב למחדלי החקירה הרבים בתיק, כמו גם לחוסר מיצוי החקירה בנקודות קריטיות. להלן אבאר:

א. המתלון והנאשמת פרודים ובעת הארוע היו מצויים בהליכי גירושין. כעולה מהראיות, השניים היו מסוכסכים, כשלאחד טענות כלפי השני. במצב דברים זה, יש להתייחס בזהירות לעדותו של המתלון. הדברים אמורים ביתר שאת, כאשר מדובר במתלון אשר לחובתו תיק פלילי קודם בגין תקיפת הנאשמת ומספר תלונות שהגישה כנגדו הנאשמת (ראה פלט תלונות, נ/4).

ב. בחינה זהירה של עדות המתלון מעלה כי לא ניתן לסמוך על דבריו ולבסס עליהם ממצאי עובדה בהליך פלילי:

- המתלון לא מסר בחקירתו במשטרה (נ/2) כי ד, בנה של גב' ח, היה עד ראיה לארוע הנשיכה - השמטת פרט מהותי זה מקרינה על מהימנותו והביאה להיעדר מיצוי של החקירה, כאשר עד פוטנציאלי מהותי לא נחקר בנקודה קריטית זו.

- המתלון מודע לחשיבות החקירה המשטרתית ולאיסוף ראיות להוכחת העובדות ולתמיכה בגירסתו. כך מסר למשטרה, לטענתו, תדפיס של מסרונים במסגרת תלונה קודמת שהגיש כנגד הנאשמת. ואולם, בהיותו צלם מקצועי, נמנע מלתעד את סימן הנשיכה שהותירה הנאשמת על גופו - זאת ללא הסבר סביר.

- המתלון לא יידע את החוקר, גובה ההודעה, על קיומו של סימן אדום שהותירה בו הנשיכה ביום הארוע (עמ' 18).

- המתלון נמנע מלמסור לחוקר את חולצתו שנקרעה, לכאורה, בעקבות הנשיכה (עמ' 18).

- המתלון טען בעדותו בבית המשפט כי ננשך פעמיים על ידי הנאשמת, בעוד שבחקירתו במשטרה (נ/2) לא ציין עובדה זו ורק טען שננשך.

ג. בחינה זהירה של עדותה של הגב' ח מעלה כי גם על דבריה לא ניתן לסמוך ולבסס ממצאי עובדה בהליך פלילי:

- התרשמתי כי הגב' חג'בי מוטה לטובת המתלון, בהיותה מתגוררת לידו ומשכירה לו את יחידת הדיור. מנגד, גב' ח אינה מצויה ביחסים טובים עם הנאשמת. ענין זה השתקף מסיפור "הוצאת טיול הנשים" על ידי הנאשמת, למורת רוחה של גב' ח, ומיחסה של האחרונה לנאשמת עת התקשרה אליה ביום הארוע (גב' ח אישרה כי ניתקה לה את הטלפון ואמרה לה שהיא "צריכה ללכת לטיפול", אם כי טענה כי הנאשמת התקשרה אליה מספר רב של פעמים).

- תמונה בעיני העובדה כי גב' ח כלל לא סיפרה לחוקר, במסגרת הודעתה נ/1 מיום 16.10.11,

אודות הנשיכה שראתה על גופו של המתלונן. רק לאחר פניה של המשטרה, במסגרת המזכר ת/2 מיום 9.11.11, ניאותה גב' ח לספר על כך לחוקר. והרי מדובר, לכל הדעות, בפרט מהותי ביותר. אינני מקבל הסברה של גב' ח לפיו "התרכזה" בהודעתה במשטרה רק במעשה התקיפה שהופנה כלפיה, לכאורה, על ידי הנאשמת.

- תהייה נוספת העולה מעדות גב' ח היא העובדה שמצאה לנכון להשיב לחוקר כי היא מתכוונת לגשת ולקבל טיפול רפואי ביום שלאחר גביית ההודעה. ראשית, אין חולק שגב' ח כלל לא ניגשה לקבל טיפול רפואי ולא נזקקה לו; שנית, מתעוררת השאלה מדוע לא פנתה גב' ח לקבל טיפול רפואי בסמוך לאחר הארוע והמתנה מספר ימים עד לאחר גביית ההודעה? בין כך ובין כך, התרשמתי שענין "הנזקקות" לטיפול רפואי בא לעולם כדי להאדיר את פרטי הארוע ולהפריז בחומרתו.

- גם שליחת המכתב ת/3 לרשויות הרווחה מעלה תהייה הכיצד נמסר לגב' ח מידע, שלכאורה הוא חסוי, אודות טיפול שמקבלת הנאשמת ברשויות הרווחה ומיהו הגורם הספציפי שמטפל בה. כל זאת על רקע עדותה של גב' ח שכמשפחה אומנה היא נוהגת לעבוד מול רשויות הרווחה. עוד עולה באופן תמוה כי במכתב זה לא מזכירה גב' ח בחצי מילה את תקיפתו של המתלונן על ידי הנאשמת, והרי גם פרט זה, לכאורה, הוא מהותי ונוגע למטרת שליחת המכתב על ידה.

- חרף העובדה שהארוע נשוא כתב האישום כלל גם את תקיפתה של גב' ח על ידי הנאשמת, לא ראתה לנכון התביעה לייחס לנאשמת עבירה נוספת של תקיפה כלפיה.

ד. מנגד, גם גירסת הנאשמת לא היתה חפה מקשיים ואף נמצאו סתירות כאלו ואחרות, חלקן מהותיות, בין עדותה בבית המשפט לבין הדברים שמסרה בהודעותיה ת/1 ונ/3:

- הנאשמת סיפרה בעדותה כי הגישה כנגד המתלונן תלונות אודות כליאת שווא והשלכתה מרכב, תלונות שלא בא זכרן בפלט התלונות נ/4.

- הנאשמת העידה כי גב' ח חטפה ממנה את משקפיה ולא השיבה לה אותם, ואילו בנ/3 סיפרה שהשוטר עמי השיב לה את המשקפיים. לאחר מכן תיקנה תשובתה.

- גם לגבי אופן לקיחת הילדה מהמתלונן בביתו נמצאה סתירה בדברי הנאשמת.

- אמירתה של הנאשמת בת/2 ובבית המשפט לפיה בנה של גב' חג'בי אחז אותה בזרועותיה, נעדרת מהודעתה נ/3.

- במקום אחד ייחסה הנאשמת לגב' ח אמירה לפיה היא "חולת נפש" ובמקום אחר טענה כי זו אמרה לה שהיא "היתה מאושפזת בשלוותה".

- מדבריה של הנאשמת עלה כי היא התנהגה באגרסיביות ותוקפנות כלפי גב' ח והנאשמת הודתה כי היתה טעונה מאוד, נסערת ואף צעקה.

ה. בתיק מחדלי חקירה שהביאו, לטעמי, לפגיעה בהגנת הנאשמת:

- המתלונן העיד שהרב"ש (רכז בטחון שוטף) של היישוב, עמי סליימן, הגיע והרחיק את הנאשמת מהמתחם. כן הגיע איתו אדם נוסף ממשמר הגבול - גורמים אלה לא נחקרו.
- גם הנאשמת סיפרה בהודעתה נ/3 כי כששהתה ליד רכבה מחוץ לחצר של גב' ח הגיע הרב"ש עמי ולו סיפרה אודות הארוע - כאמור, הרב"ש עמי סליימן לא נחקר.
- הנאשמת סיפרה בהודעתה נ/3 כי בעלה של גב' ח, רחמים, הגיע אל רכבה, דפק על החלון ואיים עליה כי יחנוק אותה. כל זאת בנוכחות הרב"ש עמי - הבעל לא נחקר.
- הנאשמת סיפרה בהודעתה ת/2 כי בנה של גב' ח נכח בארוע ואחז בה בזרועותיה - בנה של גב' ח לא נחקר.
- הנאשמת סיפרה בהודעתה נ/3 כי בעת הארוע התקשרה למוקד 100 על מנת להזמין משטרה - השיחה למוקד 100 לא נתפסה.

18. במצב דברים זה, ועל רקע מחדלי החקירה כמפורט לעיל, לא מצאתי טעם ענייני להעדיף את גירסת המתלונן וגב' ח על פני גירסתה של הנאשמת. גירסאות המעורבים בחקירתם במשטרה, כנזכר לעיל, מחוסרות פרטים מהותיים שהושלמו בעדותם בבית המשפט באופן שלא מאפשר הסתמכות על דבריהם במידה הנדרשת בהליך הפלילי ועל כן, התעורר בלבי ספק סביר באשמתה של הנאשמת.

לאור האמור לעיל, מצאתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשע"ה, 13 ינואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד דיתי צאליים, הנאשמת וב"כ עו"ד עמית פרנטי.